

NL

NL

NL

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 17.3.2009
SEC(2009) 301

WERKDOCUMENT VAN DE DIENSTEN VAN DE COMMISSIE

SAMENVATTING VAN DE EFFECTBEOORDELING

*inzake het voorstel tot vaststelling van een langetermijnplan voor het noordelijke heekbestand
en de daarop vissende visserijtakken*

COM(2009) 122 final
SEC(2009) 300

WERKDOCUMENT VAN DE DIENSTEN VAN DE COMMISSIE

SAMENVATTING VAN DE EFFECTBEOORDELING

inzake het voorstel tot vaststelling van een langetermijnplan voor het noordelijke heekbestand en de daarop vissende visserijtakken

De effectbeoordeling heeft betrekking op een ontwerpvoorstel voor een verordening tot vervanging van het huidige herstelplan en tot vaststelling van langetermijnbeheersdoelstellingen en uitvoeringsmethoden voor op noordelijke heek vissende visserijtakken.

Het onder het voorstel vallende bestand is voornamelijk verspreid over de wateren ten westen en ten zuiden van Ierland, het westelijke deel van het Kanaal en de Golf van Biskaje.

In 2004 is bij Verordening (EG) nr. 811/2004 een herstelplan voor noordelijke heek vastgesteld als opvolging van een noodplan (de verordeningen (EG) nr. 1162/2001, (EG) nr. 2602/2001 en (EG) nr. 494/2002). Doel van het herstelplan was een biomassa van het paaibestand (BP) van 140 000 ton (voorzorgs-biomassaniveau B_{pa}) te bereiken door het aandeel heek dat door visserij (visserijsterfte, F) uit het bestand wordt verwijderd, tot 0,25 te beperken met inachtneming van een maximale wijziging van de TAC van 15 % ten opzichte van het voorgaande jaar. Het uiteindelijke streefdoel van het herstelplan bestond erin de heekbestanden die dreigden in te storten, naar een peil te tillen dat volgens de voorzorgsaanpak overeenstemt met een veilig minimumniveau.

Op grond van de onderhavige verordening wordt het herstelplan vervangen door een beheersplan wanneer de streefomvang van het bestand gedurende twee opeenvolgende jaren is gehaald. De ICES dient, in overeenstemming met het WTECV, duidelijk te maken wanneer de streefdoelen van het herstelplan zijn bereikt.

Uit recente wetenschappelijke evaluaties van de ICES en het WTECV blijkt dat het doel van het herstelplan inmiddels is gehaald. Bijgevolg moet het herstelplan worden vervangen door een beheersplan dat gericht is op een gewaarborgde hoge opbrengst en een duurzame exploitatie van het bestand.

In dit verslag worden de opties beoordeeld die de Gemeenschap ter beschikking staan om het noordelijke heekbestand doeltreffend te beheren.

Optie 1: status quo

Dit komt erop neer dat het bestand overeenkomstig het bestaande herstelplan wordt beheerd op basis van de visserijsterfte en dat de visserij dus wordt voortgezet met inachtneming van een voorzorgs-visserijsterfte (F_{pa}) van 0,25.

Volgens de beoordeling bleek het aanhouden van deze optie een negatieve invloed te hebben op het noordelijke heekbestand: het visserijniveau ligt te hoog voor het bestand en werkt hoge teruggooicijfers, met name voor jonge heek, in de hand. Bovendien zou de EU met deze optie afbreuk doen aan de verbintenis die zij is aangegaan in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid, nl. de visserij tot duurzame niveaus beperken met het oog op het herstel en het behoud van de bestanden op een niveau dat een maximale duurzame opbrengst kan opleveren en zowel de visserij als de betrokken bedrijfssector ten goede komt.

Optie 2: beheersplan

Basis van deze aanpak is de maximale duurzame opbrengst (MDO). Bedoeling is de visserijsterfte geleidelijk aan te passen om het bestand de kans te geven zich te herstellen tot een niveau dat een maximale duurzame opbrengst mogelijk maakt. Er zijn verschillende scenario's van dit plan getest.

Conclusie was dat deze optie vanuit economisch en sociaal oogpunt geringe negatieve gevolgen zou hebben voor de noordelijke-heekvloot op korte termijn, en voordelige gevolgen voor de sector op lange termijn. Bovendien zou de EU met een keuze voor deze optie blijf geven van haar vastberaden streven naar duurzame visserijhulpbronnen. Nadeel van deze optie is dat de vereiste aanpassingen van de vlootcapaciteit, onder meer op het gebied van efficiëntere economische prestaties, te veel tijd in beslag zouden nemen.

Optie 3: de buitenbedrijfstelling van vissersvaartuigen

Deze optie is eveneens gebaseerd op de MDO, met dit verschil dat de aanbevolen visserijsterfteniveaus over een korte tijdspanne moeten worden bereikt. Dit betekent een verlaging van de visserijsterfte en vrijwillige buitenbedrijfstellingsmaatregelen om de overcapaciteit van de vloot tegen te gaan.

Deze optie zou blijf geven van de wil van de EU om een evenwicht tussen de visserij en de productiecapaciteit van het bestand te verwezenlijken. Bovendien zou de visserijsterfte in het heekbestand op korte termijn dalen en krijgt de visserijsector de kans zich op weliswaar kleinere schaal, maar op een meer efficiënte en rendabele manier te ontwikkelen. Kortom: dit systeem is erop gericht de potentiële impact van de eerste overgangsfase op de visserijsector te milderen en de duurzaamheid van de visserijhulpbronnen te garanderen.

Conclusie

In het verslag wordt geconcludeerd dat optie 3 de voorkeur verdient. De problemen van de noordelijke-heekvisserij kunnen het beste worden aangepakt door de visserijsterfte aan de hand van de vrijwillige buitenbedrijfstelling van vissersvaartuigen aan MDO-niveaus aan te passen en vervolgens een stabiel visserijniveau aan te houden.

Om abrupte sociale problemen te voorkomen, heeft de Commissie in het verleden doorgaans geopteerd voor geleidelijke aanpassingen van de visserijsterfte in het kader van langetermijnbeheersplannen. Nu de bedrijfskosten in de sector zodanig zijn gestegen dat de druk om de vlootcapaciteit aan te passen alsmaar toeneemt, dringen de belanghebbende partijen aan op kansen om de aanpassing van de EU-vloot versneld door te voeren. Tegen deze achtergrond opteert DG MARE samen met de belanghebbende partijen, die uitvoerig zijn geraadpleegd bij het uitwerken van dit beleid, voor de laatste optie.